

Arrest

nr. 228 509 van 6 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 26 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DUCHEZ die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 31 januari 2018 de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Griekenland met een daaraan gekoppelde verblijfstitel geldig tot 30 januari 2021. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

Verzoeker herhaalt dat hij gedurende 13 dagen op straat moest leven waarna hij door de politie werd gearresteerd en op een boot richting Rhodos werd geplaatst en hij er drie dagen in de gevangenis moest verblijven. Verzoeker houdt voor dat de commissaris-generaal hier geen rekening mee heeft gehouden.

De Raad merkt op dat deze gebeurtenissen zich echter situeerden in de periode voor verzoeker in Griekenland internationale bescherming toegekend kreeg. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij na zijn aankomst in Rhodos werd overgebracht naar Leros waar hij verbleef in een zogenaamde hotspot (adm.doss, verklaring DVZ, pt.31; notities persoonlijk onderhoud 31 januari 2019, p. 4). Bovenstaande gebeurtenissen hebben bovendien nooit verdere gevolgen voor verzoeker teweeggebracht. De Raad herneemt dat verzoeker op 31 januari 2018 de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Griekenland met een daaraan gekoppelde verblijfstitel geldig tot 30 januari 2021. Verzoeker is echter reeds enkele maanden nadat hem de vluchtelingenstatus werd toegekend, naar België gereisd. Uit verzoekers verklaringen blijkt dan ook dat hij geenszins de intentie had om een bestaan uit te bouwen in Griekenland nadat hem de vluchtelingenstatus werd toegekend, laat staan dat hij hiertoe enige ernstige poging heeft ondernomen. Verzoeker haalde verder blijkens de pertinente motieven in de bestreden beslissing geen andere elementen aan waaruit blijkt dat er in zijn hoofde, als houder van de vluchtelingenstatus in Griekenland, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstig schade kan worden aangenomen.

Verzoeker verwijst naar de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en citeert uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker blijft echter in gebreke de nodige concrete elementen aan te reiken nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, het klimaat van racisme en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, (erkende) vluchtelingen in Griekenland zouden lijden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse integratieproblemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als internationaal beschermd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het verwijzen naar algemene informatie. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker in concreto aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juli 2019, verwijst verzoekende partij naar haar verzoekschrift en licht zij toe dat er veel problemen waren in Griekenland, zij slachtoffer werd van slechte behandeling door de Griekse autoriteiten, en zij slechts 90 euro financiële hulp kreeg. Verzoekende partij wijst erop dat met dit bedrag niet kan verwacht worden dat een persoon kan leven of huur kan betalen. Verzoekende partij wijst erop dat het Commissariaat-generaal een gebrekkig onderzoek heeft gevoerd naar de situatie waarin zij dreigt terecht te komen in

Griekenland. Verzoekende partij benadrukt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er problemen zijn in verband met de toegang tot huisvesting, de toegang tot de arbeidsmarkt, de integratiemogelijkheden en het onderwijs, de sociale voorzieningen, en de gezondheidszorg. Verzoekende partij wijst er ook op dat zij dreigt slachtoffer te worden van racisme en haatmisdrijven waartegen de autoriteiten haar niet kunnen beschermen. Verzoekende partij vraagt haar in eerste instantie te erkennen als vluchteling en ondergeschikt de subsidiaire bescherming toe te kennen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen formuleert met betrekking tot de in de voornoemde beschikking opgenomen grond die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.3. De Raad herhaalt en beklemtoont vooreerst dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken. Gekoppeld aan haar status verkreeg verzoekende partij een verblijfstitel in Griekenland geldig tot 30 januari 2021.

4.4. Waar verzoekende partij ter zitting opmerkt dat er veel problemen waren in Griekenland, zij slachtoffer werd van slechte behandeling door de Griekse autoriteiten en slechts 90 euro financiële hulp kreeg, en zij voorts verwijst naar algemene informatie van o.a. AIDA omtrent de algemene en moeilijke situatie en (levens)omstandigheden voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland –ze wijst dienaangaande op problemen betreffende o.a. de toegang tot huisvesting en de arbeidsmarkt, de integratiemogelijkheden en het onderwijs, de sociale voorzieningen, en de gezondheidszorg-, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking van 26 juli 2019 waar wordt vastgesteld als volgt:

“Verzoeker verwijst naar de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en citeert uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker blijft echter in gebreke de nodige concrete elementen aan te reiken nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, het klimaat van racisme en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, (erkende) vluchtelingen in Griekenland zouden lijden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse integratieproblemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als internationaal beschermd.”

De Raad herhaalt voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) waarbij het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling.

De verzoekende partij moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C- 297/17, C- 318/17, C- 319/17 en C- 438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar

toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij, die met haar algemene kritiek dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin zij terecht zal komen er aldus aan voorbij gaat dat de bewijslast ter zake in beginsel op haar berust, blijft hier evenwel in gebreke. De verzoekende partij komt immers niet verder dan het formuleren van algemene beweringen en het verwijzen naar algemene informatie omtrent de situatie in Griekenland voor (erkende) vluchtelingen, zonder dat zij dit echter *in concreto* met betrekking tot haar persoonlijke situatie aannemelijk maakt.

Wat het betoog van verzoekende partij betreft dat zij slechts 90 euro financiële hulp kreeg, herneemt de Raad de grond in voornoemde beschikking waarbij wordt opgemerkt: *“(...) Verzoeker is echter reeds enkele maanden nadat hem de vluchtelingenstatus werd toegekend, naar België gereisd. Uit verzoekers verklaringen blijkt dan ook dat hij geenszins de intentie had om een bestaan uit te bouwen in Griekenland nadat hem de vluchtelingenstatus werd toegekend, laat staan dat hij hiertoe enige ernstige poging heeft ondernomen.”* Verzoekende partij toont aldus niet aan en maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat zij een doorgedreven poging heeft ondernomen om in Griekenland een duurzaam leven op te bouwen, door er bijvoorbeeld ernstige inspanningen te leveren om de taal te leren en er werk te zoeken. Uit haar verklaringen blijkt geenszins een dergelijke intentie. Haar stelling dat men niet kan verwachten dat een persoon met een bedrag van 90 euro kan leven of huur kan betalen, wijzigt niets aan de vaststelling dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij in de korte periode dat zij in Griekenland heeft verbleven nadat zij er internationale bescherming werd toegekend, een of meerdere concrete en doorgedreven pogingen heeft ondernomen om er zelf in haar (levens)onderhoud te voorzien.

4.5. Ofschoon verzoekende partij op algemene wijze gelden dat zij het slachtoffer werd van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten, blijft ze voorts eveneens in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als internationaal beschermde. Ze toont, zoals in de beschikking van 26 juli 2019 werd vastgesteld en eerder in de bestreden beslissing pertinent werd opgemerkt, niet aan Griekenland te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

In dit verband kan met betrekking tot verzoekende partij haar argumentatie ter zitting dat zij dreigt slachtoffer te worden van racisme en haatmisdrijven waartegen de autoriteiten haar niet kunnen beschermen, opnieuw worden gewezen op voormelde beschikking waar wordt vastgesteld dat *“De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypotheses en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker in concreto aantoonde dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.”* Verzoekende partij komt namelijk niet verder dan het uiten van persoonlijke vermoedens en veronderstellingen die zij echter niet op concrete wijze aannemelijk maakt.

Met het louter op algemene wijze verwijzen naar de algemene situatie voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland en haar persoonlijk wedervaren in Griekenland waarbij ze beknopt eerder afgelegde verklaringen herhaalt, slaagt verzoekende partij er niet in *in concreto* aan te tonen dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij toont, zoals eerder al in voormelde beschikking werd vastgesteld, niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

4.6. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het verwijzen naar haar verzoekschrift en het algemene verzoek haar als vluchteling te erkennen, dan wel in ondergeschikte orde subsidiaire bescherming toe te kennen, zonder echter voorts concreet in te gaan op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen te formuleren die vermogen een ander licht te werpen op de beschikking van 26 juli 2019.

Dat de (levens)omstandigheden voor personen die in Griekenland internationale bescherming vragen dan wel hebben verkregen moeilijk kunnen zijn en allesbehalve rooskleurig en dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals ook blijkt uit de eerder door verzoekende partij bijgebrachte informatie, wordt niet ontkend. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoekende partij toe om in dit

verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijft.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS